

вять съ другитѣ, боели се, защото другитѣ сж имали бащи и майки, а намислили да си изкаратъ яда отъ мене, едно си раче. Азъ излезохъ отъ черква, облѣнъ въ сълзи, съ ядъ въ сърдце и нѣмаше какво да правя, защото бѣхъ малъкъ и слабъ, а, ако да бѣхъ силенъ, да мога да го надвия, идѣше ми да го удуша въ черква. Излѣзохъ, ходихъ изъ черковния дворъ часъ и повече и мислихъ какъ да отмѣстя на тогози варваринъ попа и въ този ми смутенъ часъ дойде ми на ума учителевата дума какъ Гърцитѣ изгорили българската книжнина. Като свѣткавица прѣмина прѣзъ ума ми, че и азъ мога съ сжщото да си отмѣстя, поутѣшихъ се и взехъ отъ този часъ да кроя планове какъ да извлека всичкитѣ гръцки книги и да ги изгоря. Почнахъ всѣки празникъ да ходя въ черква, даже и въ нѣкои дѣлникъ на утрина и вечерня и да се моля Богу, и да прѣглеждамъ и измислямъ срѣдство какъ да извлека тѣзи гръцки книги и да ги изгоря. Въ това врѣме въ нащата черкова имаше една килижийка, гъркиня отъ Арбанаси, баба хажи Калаврия, прѣстаряла въ килижийство всѣ въ тази черкова. Помислихъ си, че въ нейното килижийство ще мога да си изпълня желанието. Съврѣменно и стрика ми пѣкъ бѣше епитропъ на сжщата черкова. Наченахъ да прѣслѣдвамъ килижийката като знаехъ че, слѣдъ като излѣзатъ поповетѣ, тя остава да мете, разбрахъ, че и ключоветѣ отъ черковата тя държи. Въ единъ празниченъ день се вече наехъ да свърша това свое намерение и, като пустна черковата и хората си разотидоха, азъ се скрихъ задъ черковата до като си отидатъ и поповетѣ. Като си отидоха и поповете, баба хажийка заключи портитѣ на черковния дворъ, взе метлата и влезе въ черкова да мете. Азъ слѣдъ нея дебнишкомъ и с голѣмо прѣдпазване, видѣхъ я, че влезе въ олтаря да мете, влѣзохъ въ единъ тронъ и се свихъ въ него като котка. Тогавашнитѣ черкови се дѣлѣха на двѣ, освенъ олгаря: на мъжко и женско отдѣления; женското отдѣление бѣше отдѣлено съ стѣна чакъ до тавана само съ едни врата по срѣдата безъ никакви прозорци. Като метѣше мъжкото отдѣление и троновете, бабата се приближи и до моя тронъ. Азъ се слисахъ и не знаехъ какво да правя. Но тя, като по божие потушение, или по чиста случайность, взе да гледа отзадъ си дали не е останало нѣкждѣ не метено и азъ намѣрихъ случай да излѣзатихо дебнишкомъ и много предпазливо, стѣпващецъ на прѣститѣ си, отидохъ задъ гърба и на кждѣто се обърнѣше, азъ всѣ задъ гърба и вървѣхъ, понеже я знаехъ, че отъ прѣстарѣлость и не довиждаше. Когато се обърна и взе да мете къмъ вратата, азъ прѣзъ три стѣ метенитѣ тронове